

וידעו על ידי זה ביהוד [בכרוך] ששם הארון נגזו. ומכל מקום לא ידעו לכויך את מקומו במדויק היכן הוא, ורק ידעו שתחת לשכה זו נגזו, דרך פתח זה שתחת האבן

גמרא:

שנינו במשנתנו: שלשה עשר שופרות היו במקדש.

תני: השופרות הללו עקומות היו, צרות מלמעלה ורחבות מלמטה, כדי שלא יהא אדם יכול להוציא משם מעות אלא בקושי על ידי היפוך הקופה, מפני הרמאין, שלא יכניס ידו לקופה ויטול מעות ויעשה עצמו כמטיל מעות לשם.

שנינו במשנתנו: והיכן היתה יתירה. כמגד ציר העצים, שכן מסורת בידם מאבותיהם ששם הארון נגזו.

ומביאה הגמרא ג' דעות היכן הוא מקום הארון מחורבן הבית.

תני בשם רבי אליעזר: הארון שבמקדש שבו היו הלוחות והתורה גלה עמחן [עם ישראל] בזמן חורבן בית ראשון לבבל.

מה טעם דבריו, ומנין מקורו?

מדכתיב במלכים: "ויאמר ישעיהו אל חזקיהו: שמע דבר ה'! הנה ימים באים ונשא [יהיה נישא ונלקח] כל אשר בביתך ואשר אצרו אבותיך עד היום הזה — בבלה. לא יוותר דבר — אמר ה'."

מיוחדת לענין אחר, וכמו שיתבאר בהמשך הפרק.

שלש עשרה שולחנות היו במקדש. ולהלן יתבאר היכן מקומם במקדש, ומה עשו עמם.

וכן שלש עשרה השתחויות בשלש עשרה מקומות היו במקדש. כנגד שלש עשרה פרצות שפרצו מלכי יון בגדר המקדש, וגדרום מלכי בית חשמונאי. וכשהגיעו למקומות שהיו הפרצות, היו משתחווים דרך הוצאה.

ושל בית רבן גמליאל ושל בית רבי חנניה סגן הכהנים, היו משתחווים בארבע עשרה מקומות במקדש.

והיכן היתה השתחואה זו היתה על שלש עשרה ההשתחויות?

כנגד לשכת ציר העצים [שהיו נתונים שם עצים ומשם הסתפקו עצים למזבח].

ומפני שכן מסורת בידם מאבותיהם, ששם הארון נגזו על ידי יאשיהו המלך בחורבן בית ראשון.

ומעשה בכהן אחד בעל מום [הפסול לעבודה] שהיה מתעסק במלאכתו בלשכת העצים להוציא התולעים מן העצים להכינם למזבח [כי כל עץ שנמצא בו תולעת פסול הוא למזבח, וכהן בעל מום עוסק בעבודה זו], ובעודו עוסק בכך ראה את הרצפה שבלשכה שהיא משונה מחברותיה, והבין שאבן זו הוצאה ממקומה והוחזרה. ובא ואמר לחברו מה שראה, ולא הספיק לגמור את הדבר עד שיצתה נשמתו, כדי שלא יגלה את הארון הגנוז שם.